

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg er utrolig glad for, at Det Konservative Folkeparti vil arbejde for en tostatsløsning og også anerkender den 1967-grænse, der er blevet vedtaget i FN. Jeg tror også, det palæstinensiske folk vil være glade for at få den opbakning til det krav.

Men det, jeg godt kunne tænke mig at spørge om, er: Der er hele den her debat om, hvorvidt man efter det palæstinensiske valg tillade sig at stoppe forbindelsen, men kan man det, såfremt man ikke mener, at den nye regering lever op til de krav, som man har stillet? Det er lidt udefinerbart, hvad det er for nogle krav, der er stillet. Det er endnu ikke helt fremgået af debatten, men det er noget med, at man skal respektere køreplanen for fred.

Så vil mit andet spørgsmål være: Såfremt der kommer en ny israelsk politisk situation efter det israelske valg, vil det så være sådan, at den danske regering vil tage sin stilling op på ny og sige: Hvis det israelske politiske flertal nu ikke lever op til køreplanen for fred – for det gør de jo ikke i øjeblikket ved fortsat udvikling af bosættelser, fortsat byggeri af muren, fortsat overgreb på palæstinensiske civile – vil det være sådan, at den danske regering vil genoverveje sin stilling og vores diplomatiske relationer til Israel?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

For det første vil jeg anbefale fru Berlau og alle andre her i Folketinget at have en lidt rolig tilgang til, hvad der skal ske. Vi har endnu ikke oplevet, hvilken regeringsdannelse valgresultatet ender med i Palæstina. Lad os se, hvad det bliver for en regering, hvad det er for et program, man finder frem til. Det er jo sådan, at svaret ofte ændrer folk i en ansvarlig retning, i hvert fald kan det moderere dem ganske betydeligt, og man har da i alt fald lov at håbe, at det også er tilfældet i denne situation.

Kl. 11.50

Altså, amerikanerne er afventende, israelerne er afventende. Lad mig minde om, at Peres faktisk netop om Hamas har sagt, at en tiger, der bliver en kat, er en kat og ikke en tiger. Igen her ligger jo gemt et håb, og hvis ikke vi i denne situation giver håbet en chance, har vi i alt fald afskåret os fra freden som mulighed.

Derfor vil jeg anbefale fru Berlau og andre: Lad os nu lige se, hvad der sker i Palæstina, hvad det er for et program, der kommer. Er det

et program, der peger frem mod fred, skal vi fortsat støtte på den måde, vi har gjort, og så vil vi også gerne styrke støtten via vores internationale samarbejdspartnere, EU m.v.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg er selvfølgelig glad for, at vi står i en situation, hvor den danske regering ikke bare siger »sit«, når Dansk Folkeparti siger det, men grunden til, at jeg problematiserer denne lidt usikre holdning til det, er, at man skaber utryghed fra den danske regerings side, når man siger: Vi er nødt til at afvente og se, det er ikke sikkert, vi kan acceptere det valg, der er foregået i Palæstina.

Mit simple spørgsmål var også: Vil man have den samme afventende og utryghedsskabende holdning ved et israelsk valg, såfremt man er utilfreds med, hvordan israelerne har stemt? Grunden til, at jeg spørger, er jo, at jeg mener, at den utryghed, man skaber, når man ikke hundrede procent bakker op om de retfærdige krav, palæstinenserne har om en 1967-grænse, om ikke at blive fængslet fra dag til dag, om, at bosættelserne skal fjernes, og om, at de kan agere som selvstændig, suveræn, økonomisk og social stat, lige præcis er en utryghed, der er med til at skabe en radikalisering i Palæstina i øjeblikket. Jeg mener, at hvis regeringen ikke nu slår meget klart fast, at sådan en utryghed vil man ikke være med til at skabe, så forværrer man altså situationen frem for at forbedre den.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti vil og regeringen vil på en enhver måde bidrage til fred og sikkerhed i Mellemøsten. Det indebærer efter vores opfattelse en tostatsløsning. Det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, men det betyder ikke, at Det Konservative Folkeparti eller regeringen pludselig via skatteyderpenge vil støtte terrororganisationer. Det har ikke været vores politik, og det bliver heller ikke vores politik.

Vi aner ikke, om den nye regering i Palæstina bliver at sammenligne med, bliver identisk med en terrororganisation. Det ved vi ikke i dette øjeblik. Noget kunne desværre pege i den retning.

For os er det afgørende, at den hjælp, som danske skatteydere skal knokle for at vi kan levere, bliver brugt til konkrete mennesker, til humane projekter, til udvikling, til fred og sikkerhed og ikke til terror. Det er klingende klart, det